

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.355 van 2 april 2002
in de zaak A. 107.228/XIV-5438.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 wonende te 1090 BRUSSEL,
 De Smet de Naeyerlaan 293/1

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 31 mei 1959, en XXX, geboren op 24 december 1969, beiden van Iraanse nationaliteit, op 10 juli 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 maart 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 12 juni 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 maart 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. MALFAIT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen komen België binnen op respectievelijk 10 augustus 2000 en 12 januari 2001 en verklaren zich vluchteling op respectievelijk 29 augustus 2000 en 18 januari 2001.

1.2. Op 8 maart 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 juni 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal in verband met XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 4 mei 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Beauthier.

Betrokkene zou de Iraanse nationaliteit hebben en afkomstig zijn uit Teheran. Betrokkene kwam in 1984 naar België en werd erkend als vluchteling. Hij keerde evenwel naar Iran terug in 1990 en verbleef er 10 jaar. Hij zou Iran opnieuw verlaten hebben op 10/05/1379 (Perzische kalender, komt overeen met 1/08/2000) en in België dezelfde dag aangekomen zijn. Betrokkene zou zijn opinies hebben opgeschreven en deze hebben doorgegeven aan andere personen. Hij zou samengewerkt hebben met de partij Jebhe Melli (Iraans Nationaal Front). Betrokkene zou vanaf 1365 (1986) dreigtelefoons hebben ontvangen, waarbij betrokkene werd gewaarschuwd geen mensen te overtuigen van zijn ideeën. Betrokkene zou driemaal gearresteerd zijn geweest, waarvan hij de eerste twee keer zou veroordeeld zijn tot zweepslagen. De laatste keer, rond 1376-1377 (1997-1998), zou hij anderhalve dag zijn vastgehouden. Betrokkene verklaart problemen te hebben gehad met de autoriteiten die hij ervan verdenkt achter bepaalde incidenten te zitten. Zo zou hij bij een auto-ongeluk betrokken zijn geraakt, naar aanleiding waarvan betrokkene door bepaalde personen zou gewaarschuwd zijn om te stoppen met het verspreiden

van zijn opvattingen. Ook zou betrokkene 13 dagen vóór zijn vertrek aangevallen zijn door een groep personen, in de fruittuinen van zijn vader. Na betrokkenes vlucht zou er een convocatie voor betrokkene toegekomen zijn. Zijn vrouw zou na betrokkenes vlucht geen grote problemen meer hebben gehad, wel zou ze haar job hebben verloren. Betrokkenes echtgenote zou op 12 januari 2001 Iran verlaten hebben om betrokkene in België te vervoegen.

Betrokkenes verklaringen tijdens het interview bij de dienst vreemdelingenzaken en later in dringend beroep zijn dermate uiteenlopend en tegenstrijdig dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven. Deze verklaringen zijn bovendien niet altijd eensluidend met de verklaringen van zijn echtgenote. Zo verklaarde betrokkene tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij niet werd gearresteerd in Iran de laatste 18 jaar en dat hij nooit werd veroordeeld (verhoorverslag p.15). Tijdens het interview in dringend beroep verklaarde betrokkene evenwel driemaal te zijn gearresteerd in Iran, waarvan de laatste keer in 1376-1377 (1997-1998), en de twee eerste keren veroordeeld te zijn tot zweepslagen (verhoorblad p.17-18). Zijn echtgenote verklaarde in dringend beroep dan weer dat betrokkene nooit werd gearresteerd in Iran, noch door de rechtbank werd veroordeeld (verhoorverslag echtgenote p.8-9-10). Ook verklaart betrokkene in dringend beroep dat er een convocatie toekwam voor hem nadat hij Iran reeds verlaten had (verhoorverslag p.2 en 8). Zijn echtgenote verklaarde in dringend beroep evenwel dat haar echtgenoot geen officiële convocatie heeft ontvangen, maar dat zijzelf werd geconvoceerd (verhoorverslag echtgenote p.8). Gezien de tegenstrijdigheden in de verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan betrokkenes vluchtrelaas.

Ook kan betrokkene niet aannemelijk maken dat hij zijn land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève. Hij maakt gewag van incidenten waarvan hij vermoedt dat de autoriteiten er achter zitten, met als reden hem te waarschuwen om te stoppen met het verspreiden van zijn opinies. Betrokkenes activiteiten zijn evenwel dermate minimaal (namelijk het overtuigen van andere personen van zijn ideeën die hij ontwikkelde via zelfstudie) dat hij dit vermoeden niet kon hardmaken. Betrokkene zou dreig telefoons hebben ontvangen en zou 13 dagen vóór zijn vertrek geslagen zijn door enkele personen in de fruittuinen van zijn vader. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de autoriteiten daadwerkelijk achter deze incidenten zouden zitten.

Temeer omdat betrokkene Iran verliet via de luchthaven met een paspoort met zijn eigen foto en eigen naam. Uit informatie waarover het Commissariaat beschikt (Nederlands Ambtsbericht augustus 2000 p.32), blijkt dat het vrijwel onmogelijk is Iran te verlaten via de luchthaven van Teheran, voor personen die gezocht worden door de Iraanse overheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat de voorgelegde documenten, namelijk betrokkenes Rijbewijs, Kaart einde militaire dienst, Kaart deelname aan front, paspoort niet van die aard zijn om bovenvermelde vaststellingen te kunnen wijzigen. Deze documenten betreffen enkel de identiteit van betrokkene, maar voegen niets toe aan zijn vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal in verband met
XXX is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 4 mei 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Perzische taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Beauthier.

Betrokkene zou de Iraanse nationaliteit hebben en afkomstig zijn uit Teheran. Betrokkene zou Iran via de luchthaven verlaten hebben op 12/1/01 en dezelfde dag in België zijn aangekomen. Betrokkene zou aan de universiteit hebben gewerkt en ze zou gediscussieerd hebben met de studenten. Door de problemen met haar man en door haar contacten met de studenten zou betrokkene haar werk hebben verloren. Ze zou driemaal geconvoceerd zijn geweest waarbij ze zich de eerste twee maal zou gaan aanbieden zijn, en de derde maal niet. De autoriteiten zouden bij de familie naar betrokkene komen vragen zijn. Nadat ze haar werk verloor en haar man het land verliet, zou ze bij haar moeder gaan logeren zijn en vervolgens het land hebben verlaten.

Gezien betrokkene haar relaas baseert op de vluchtmotieven van haar echtgenoot, wordt betrokkene's asielaanvraag eveneens geweigerd, op basis van de gronden aangehaald in de bevestigende beslissing van haar echtgenoot.

Verder dient te worden opgemerkt dat het voorgelegde document, namelijk de vertaling van haar rijbewijs, niet van die aard zijn (is) om bovenvermelde vaststellingen te kunnen wijzigen. Dit document betreft enkel de identiteit van betrokkene, maar voegt niets toe aan haar vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 maart 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(…).”.

2.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen;

Overwegende dat het niet vereist is hierover uitspraak te doen, aangezien artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt toegepast en de zaak ten gronde wordt behandeld; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt beslecht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid aanvoert; dat de vordering niet zou voldoen aan de bepalingen van artikel 3, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat uit de

debatten is gebleken dat de verzoekende partijen wonen te 1090 BRUSSEL, De Smet de Naeyerlaan 293/1; dat op dit ogenblik vaststaat dat de verzoekende partijen een vaste woonplaats hebben in het Rijk, waar zij impliciet woonplaatskeuze hebben gedaan; dat alle briefwisseling aan deze woonplaats kan worden verstuurd; dat dit blijkt uit de ondertekening voor ontvangst door de verzoekende partijen van de aangetekende zending met ontvangstbewijs, houdende de mededeling van de zittingsdatum; dat de verzoekende partijen hun Advocaat hebben verwittigd van de zittingsdatum, zodat zij rechtsgeldig vertegenwoordigd werden op de openbare zitting van 13 maart 2002; dat dienvolgens het doel beoogd door voornoemde bepaling werd bereikt; dat de exceptie niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelen dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.4. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt omdat de vordering niet voldoet aan de bepalingen van artikel 3, 6/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name gebrek aan taalkeuze bij het verhoor op basis van artikel 35 van voormeld koninklijk besluit;

Overwegende dat uit de verklaring d.d. 18 januari 2001 van verzoekers, afgelegd overeenkomstig artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) blijkt dat verzoekers om de bijstand van een Perzische tolk verzochten tijdens de behandeling van hun asielverzoek, zodat zij het Perzisch kiezen voor hun eventueel verhoor;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een enig middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“Onwettigheid van de bestreden beslissing ten aanzien van de motieven, zoals bepaald in artikel 14 van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State.

1. Aangezien het dringend beroep van verzoekers werd afgewezen, omwille van de volgende redenen:

- tegenstrijdigheden tussen de eerste en de tweede verklaring van verzoeker sub 1
- tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van beide verzoekers;
- het niet aannemelijk maken van verzoeker sub 1, dat hij daadwerkelijk vervolgd zou worden.

Dat verzoeker sub 1 echter lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening, zoals bevestigd wordt door zijn behandelend geneesheer (Zie medisch attest in bijlage).

Dat deze aandoening, in combinatie met de zware geneesmiddelen die verzoeker sub 1 dient te nemen, ernstige geestelijke verwarring tot gevolg hebben.

Dat de tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden die weerhouden werden om het dringend beroep van verzoekers af te wijzen, volledig te wijten zijn aan deze geestelijke verwarring.

2. Aangezien reeds in het verleden beslist werd dat: « De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven (is) met machtsoverschrijding (is) genomen » (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Dat in casu de weigeringsbeslissingen gebaseerd zijn op de tegenstrijdigheden en de onwaarschijnlijkheden in de verklaringen van verzoekers.

Dat deze tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden echter te wijten zijn aan de psychische toestand van verzoeker sub 1.

Dat de weigeringsbeslissingen bijgevolg gebaseerd zijn op onjuiste motieven.

Dat de weigeringsbeslissingen bijgevolg onwettig zijn.

Dat verzoekers wel degelijk vervolgd worden.

Dat de dossiers van verzoekers opnieuw onderzocht dienen te worden, teneinde hun werkelijke situatie vast te kunnen stellen, zodra de geestelijke toestand van verzoeker sub 1 gestabiliseerd is.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en tussen de verklaringen van de eerste verzoekende partij en de tweede verzoekende partij; dat deze tegenstrijdigheden niet worden weerlegd door de verzoekende partijen; dat deze tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas raken aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van de verzoekende partijen uit hun land van herkomst; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgevolg redelijkerwijze kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de asielaanvragen; dat de eerste verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden te wijten zijn aan haar psychische toestand; dat uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker onder behandeling was bij een psycholoog in het Universitair Ziekenhuis Sint-Pieters te 1000 BRUSSEL; dat op basis van de neergelegde stukken niet kan worden uitgemaakt waarvoor verzoeker werd behandeld; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het relaas van verzoeker coherent is; dat het doktersattest van 4 juli 2001, gevoegd bij het verzoekschrift tot nietigverklaring, posterieur is aan de bestreden beslissing, zodat dat attest de inhoud ervan niet vermag te beïnvloeden;

Overwegende dat met betrekking tot artikel 52 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing in casu overweegt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico voor schending van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat de aangehaalde feiten met name de incidenten waarvan verzoekers vermoeden dat de autoriteiten erachter zitten, onvoldoende zwaarwichtig zijn; dat uit de lezing van de bestreden beslissing met betrekking tot eerste verzoeker blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat zij, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze weergaf tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gebleken dat hij Iran kon verlaten via de luchthaven met een paspoort op zijn naam met foto; dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat het, gelet op de strenge grenscontroles, vrijwel onmogelijk is dat personen die door de Iraanse overheid worden gezocht, langs de douane, onder eigen naam en met een legaal verkregen paspoort, al dan niet met behulp van omkoping hun land kunnen verlaten;

Overwegende dat verzoekers verder beweren dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden doordat de bestreden beslissingen zouden gebaseerd zijn op onjuiste motieven; dat verzoekers stellen dat zij wel degelijk vervolgd werden en dat de dossiers opnieuw dienen onderzocht te worden zodra de geestelijke toestand van eerste verzoeker gestabiliseerd is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep nagaat of verder onderzoek van de erkenningsaanvraag nodig is rekening houdend met alle objectieve gegevens van de zaak; dat verzoekers de motieven waarop de bestreden beslissingen steunen niet weerleggen met concrete gegevens; dat de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven hun steun vinden in het administratief dossier;

Overwegende dat de bestreden beslissingen gedragen worden door pertinente en afdoende motieven; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.